

## Автостопом по Україні. Розділ 3

– Судячи з акценту – німець, – почув Марк крізь сон уривок якоїсь розмови, – ну, або австрієць. Була дев'ята ранку. Після вчорашнього дощу сонце взялося надолужити згаяний час, але заглядало до кімнати якось ніби з-за рогу. Це тому, що вікно виходить у двір, – ліниво подумав Марк. Він чув, як Дмитро на кухні говорить з кимось по телефону.

– Та перестань, – гаряче доводив він якомусь невидимому абонентові. – Нормальний чувак, тільки якийсь трохи приторможений – ну, це, певно, з дороги. Ну звідки я знаю, чим він займається? Наразі спить, а взагалі – розкаже, як проснеться. Ну, з вигляду... Років тридцять п'ять, високий... Сонце, ну які очі? Я що, в очі йому заглядав посеред ночі? Очі як очі, в окулярах... Словом, не мороч мені голову, краще підходь до нас. Ну, чого-чого... А просто, за компанію!

Дмитрова голова зазирнула у двері.

– О, проснувся! – зранку оптимізму в нього тільки побільшало. – Вставай, будемо смажити обіцяну картоплю!

Вони снідали у вузькій, заставленій старими меблями кухні, коли раптом, ніби нізвідки, з'явилася дівчина з неймовірно рудим волоссям і ластовинням на носі.

– Двері треба зачиняти, – сказала вона замість привітання. – Черешні свіжі, сама вчора рвала. Ксеня, – простягнула руку Маркові.

– Не бійся, це вона завжди така бурхлива, – Дмитро чмокнув дівчину в щічку, хапнув з-під рук жменю черешень.

– Та я й не боюся, – Марк відчував, що й сам посміхається, як смайлик на Дмитровій майці.

– Ну от, це тільки ти в нас такий ксенофоб, – дівчина засміялася і підсіла поближче до черешень.

– Ксенофоб? – Марків досвід стосовно Дмитра говорив, що все якраз навпаки.

– А, це її улюблений жарт, – Дмитро говорив з повним ротом черешень. – Як називається людина, яка боїться Ксені?

– Клас! – Марк страшенно любив такі забавки з мовою. – Ти випадково не філолог?

– А що, так помітно? – Ксеня задумливо подивилася на себе в дзеркало. – Та ніби ніяких професійних деформацій... А ти чим займаєшся?

– Політологія. Пишу дисертацію про формування політичної культури в Україні.

– О, то ти маєш знати цього... Ну, як він... Такий кругленький, з посмішкою чеширського kota...

– А, професор... Ну... як його? Він ще любить говорити, що велика людина має бути великою в усіх розуміннях.

– Ага, він! То ти до нього приїхав? Чи так, в експедицію?

– Та ні, в мене відпустка. Просто мандрую.

– Зрозуміло: знайомишся з матеріалом в польових умовах!

– Ну, щось таке.

– Словом, народ, – Дмитро доїв останню черешню і вискочив з-за столу. – Я побіг, в мене консультація на одинадцятую, а ви тут собі говоріть, скільки хочете. Марк, якщо щось – візьмеш ключі з собою, потім віддаси. Ну, або віддай Ксені, а я вже в неї заберу.

– Добре. Дякую тобі за все. Ти мене просто врятував вчора.

– Та перестань. – Дмитро на ходу збирав папери. – Бувайте!